

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 150/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. H. M., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. júna 2007, ako aj jeho uzneseniami č. k. 17 C 93/2005-277 zo 4. septembra 2007 a č. k. 17 C 93/2005-301 z 25. októbra 2007, uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 306/2007, sp. zn. 307/2007 a sp. zn. 16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007 a rozhodnutím Centra právnej pomoci Bratislava, Kancelárie Banská Bystrica sp. zn. 3 N 949/97 z 1. augusta 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. H. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2008 doručená sťažnosť Mgr. H. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej ako odporkyňu označila V. K., B. (ďalej len „žalovaná“), a ako účastníkov konania Okresný súd Banská

Bystrica (ďalej len „okresný súd“), Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a Centrum právnej pomoci, Kancelária Banská Bystrica (ďalej len „centrum“), pričom sťažnosť smeruje „*proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici: č. k. 17 C 93/2005-239, zo dňa 26. 6. 2007, a uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici:*

č. k. 16 Co 307/2007 zo dňa 29. 11. 2007 -

č. k. 17 C 93/2005-277, zo dňa 4. 9. 2007.,

č. k. 16 Co 308/2007 zo dňa 29. 11. 2007 -

č. k. 17 C 93/2005-301, zo dňa 25. 10. 2007.,

č. k. 16 Co 306/2007 zo dňa 29. 11. 2007-

č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. 6. 2007.

Rozhodnutiu Centra právnej pomoci Banská Bystrica zo dňa 1. 8. 2007 - Sp. zn. 3 N 949/07, ktoré toto spôsobilosť - nesprávne vyznačenie lehoty“.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva „*na súdnu a inú právnu ochranu - Čl. 46 Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11“.*

Podľa sťažovateľky „*Konanie pred Okresným súdom v Banskej Bystrici bolo od začiatku zmanipulované č. k. 17 C 93/2005.*

Moje žiadosti o pridelenie právneho zástupcu od súdu a oslobodenie od súdnych poplatkov boli zamietnuté. Musela som si zapožičať, na právnu radu... a v súčasnosti súd žiada úhradu 2300,- Sk za súdny poplatok pod hrozbou exekúcie. Môj príjem je 3230,- Sk sociálna dávka. Od 1992 nežijem ale živorím, žijem na dlh“.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že konanie vedené pod „*č. k. 17 C 93/05* pozostávalo z 2 častí náhrada škody na zdraví - spôsobené napadnutím V. K. po krivom obvinení v pojednávacej miestnosti Okresného úradu OVVS Banská Bystrica dňa 20. 6. 2002 pri vypočúvaní...

Druhá časť konania pozostávala z ochrany osobnosti.

I keď som predložila dosť dôkazov. Obidve časti boli zamietnuté a ja poškodená mám ešte väčšiu škodu.

Centrum právnej pomoci mi dalo rozhodnutie, kde mi určilo na právne zastúpenie JUDr. Ing. B. P., advokáta, Advokátska kancelária, B., ktorý poveril Mgr. H. Š., obidve strany spôsobili, že určili posledný deň na podanie odvolania 8. 8. 20907, odvolanie bolo podané po lehote., nie však mojím zavinením. Oni sa z toho vykrútili, a ja som zostala s dlžobou na krku, a nespravodlivým, výrokom súdu, preto podávam sťažnosť ešte v zákonnej lehote na Ústavný súd SR“.

Sťažovateľka žiada ústavný súd „o preskúmanie porušenia mojich práv a najmä nároku na spravodlivé súdne konanie, ktoré nemôže byť spravodlivé, tak ako sa uskutočnilo, včetně úradu“, a tiež o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

Vzhľadom na nedostatočne zrozumiteľný obsah sťažnosti, ako aj potrebu posúdiť opodstatnenosť sťažnosti sťažovateľky, ako aj jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu súdny spis sp. zn. 17 C 93/2005, z ktorého pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľky vo svojom ďalšom postupe vychádzal.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (z obsahu podania sa dá vyvodiť a upresniť, že namieta porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) a bližšie neurčeného práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“):

1. Rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. júna 2007 a jeho uzneseniami č. k. 17 C 93/2005-277 zo 4. septembra 2007 a č. k. 17 C 93/2005-301 z 25. októbra 2007.

2. Uzneseniami krajského súdu sp. zn. 16 Co 306/2007, sp. zn. 16 Co 307/2007 a sp. zn. 16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007.

3. Rozhodnutím centra sp. zn. 3 N 949/97 z 1. augusta 2007.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru označenými rozhodnutiami okresného súdu

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Zo sťažnosti, z priloženej dokumentácie, ako aj zo súdneho spisu sp. zn. 17 C 93/2005 vyplýva, že proti označenému rozsudku okresného súdu, ako aj označeným uzneseniam okresného súdu mala sťažovateľka právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd ako odvolací súd.

Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky proti označeným rozhodnutiam okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej práv podľa ústavy a dohovoru označenými rozhodnutiami okresného súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu

V súvislosti s posudzovaním časti sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ústavy a bližšie neoznačeného práva podľa dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu, ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv:

1. Uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 306/2007 z 29. novembra 2007.
2. Uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 307/2007 z 29. novembra 2007.
3. Uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 306/2007 z 29. novembra 2007

Ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 306/2007 z 29. novembra 2007 bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. júna 2007 z dôvodu, že bolo podané oneskorene.

V odôvodnení označeného uznesenia krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že navrhovateľke bol napadnutý rozsudok doručovaný do vlastných rúk v zmysle ust. § 47 ods. 2 O. s. p. a to poštou, prvýkrát dňa 18. 7. 2007. Opakovane jej bol napadnutý rozsudok doručovaný dňa 19. 7. 2007 a tento istý deň bola zásielka s rozsudkom aj uložená na pošte. Od nasledujúceho dňa začala plynúť trojdňová úložná lehota. Keďže navrhovateľka si do 3 dní od uloženia zásielku nevyzdvihla, posledný deň úložnej lehoty, t. j. 23. 7. 2007 sa zo zákona považuje za deň doručenia zásielky podľa § 47 ods. 2 O. s. p.

Lehota na podanie odvolania začala plynúť navrhovateľke dňa 24. 7. 2007, t. j. prvý deň nasledujúci po doručení zásielky a 15 deň lehoty na podanie odvolania pripadol na 7. 8. 2007.

Právny zástupca navrhovateľky a navrhovateľka podali odvolanie na okresnom súde dňa 8. 8. 2007 osobne, teda po uplynutí odvolacej lehoty.

Vychádzajúc z týchto skutočností je preukázané, že navrhovateľka podala odvolanie zjavne oneskorene. Krajský súd preto nemal inú možnosť ako odvolanie navrhovateľky v celom rozsahu odmietnuť.“

Ústavný súd zistil, že skutkové okolnosti citované v napadnutom uznesení krajského súdu zodpovedajú dokumentácii obsiahnutej v spise okresného súdu sp. zn. 17 C 93/2005, pričom sťažovateľka podanie odvolania po lehote v sťažnosti nenamieta, len uvádza, že k tomu došlo „... *nie mojím zavinením*“ (zo sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľky zmeškanie lehoty zavinielo centrum, resp. ním určený advokát).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci a na jeho základe rozhodol, pričom, ako z citovaného vyplýva, svoje rozhodnutie ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, a preto podľa jeho názoru z okolností danej veci nemožno vyvodiť záver, že by označeným uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv, ktorého vyslovenia sa sťažovateľka svojou sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu domáhala. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 306/2007 z 29. novembra 2007, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 307/2007 z 29. novembra 2007

Ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 307/2007 z 29. novembra 2007 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-277 zo 4. septembra 2007. Týmto uznesením okresný súd nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd na jednej strane dospel k záveru, že „*pomery navrhovateľky priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov odôvodňujú*“, ale na druhej strane považoval za preukázané, že „*odvolanie navrhovateľky proti rozsudku tunajšieho súdu č. k. 17 C/93/2005-239 zo dňa 26. 06. 2007 nebolo podané včas, v zákonom stanovenej lehote*“, z čoho vyvodil, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, a preto oslobodenie od súdnych poplatkov sťažovateľke nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu (v časti týkajúcej sa skutočnosti, že jej odvolanie proti dotknutému rozsudku okresného súdu bolo podané po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty), a navyše po zistení, že sťažovateľke bolo na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 100/03 z 21. januára 2004 priznané finančné zadost'učinenie v sume 250 000 Sk, „*dospel k záveru, že navrhovateľka nie je nemajetná a že je zo strany navrhovateľky, vzhľadom na jej osobné a majetkové pomery, možné zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,-Sk*“. Na tomto skutkovom základe krajský súd s poukazom na § 138 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku dotknuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci a aplikoval ústavne súladným spôsobom príslušné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku. Opierajúc sa o túto skutočnosť ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právami označenými sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala, že k ich porušeniu aj skutočne došlo. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky aj v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 307/2007 z 29. novembra 2007, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie okresného súdu zistil, že krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-301 z 25. októbra 2007, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

V relevantnej časti označeného uznesenia krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Predpokladom pre odpustenie zmeškania lehoty je, že ide o ospravedlniteľný dôvod zmeškania...

Oneskorenosť podania odvolania navrhovateľkou proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č. 17 C 93/2005-239 zo dňa 26. 6. 2007 mal odvolací súd preukázaný z obsahu záznamov na doručení dodacej pošty č. listu 245 spisu, ktorá obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti vzťahujúce sa k spôsobu dodania zásielky, a z ktorej vyplynulo, že doporučená zásielka určená do vlastných rúk, ktorá obsahovala rozsudok okresného súdu bola navrhovateľke doručovaná prvýkrát dňa 18. 7. 2007, opakovane doručovaná dňa 19. 7. 2007, navrhovateľke na adrese B. Adresátka nebola v mieste doručenia zastihnutá. Opakované doručenie bolo vykonané opäť neúspešne. Dňa 19. 7. 2007 bola zásielka uložená na pošte s tým, že od nasledujúceho dňa začala plynúť trojdňová úložná lehota a posledný deň tejto lehoty pripadol na 23. 7. 2007, kedy sa poštová zásielka považuje za doručení.

V odvolaní navrhovateľky nie sú uvedené žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť iný záver súdu, než ten, že podmienky pre vznik fikcie doručenia písomnosti do vlastných rúk náhradným spôsobom boli v danom prípade splnené. Lehota na podanie odvolania začala plynúť prvý nasledujúci deň po doručení a 15 deň pripadol na 7. 8. 2007.

Z prehlásenia predloženého navrhovateľkou z 9. 11. 2007 a potvrdeného Bytovým spoločenstvom v Ž. vyplýva, že obzvlášť v mesiacoch júl - august r. 2007 sa nachádzala na adrese svojej matky nie je preukázané, že sa tam zdržiavala neprestajne v priebehu oboch mesiacov. Už z doručky o doručení rozsudku vyplýva, že túto prevzala osobne na pošte v Banskej Bystrici dňa 24. 7. 2007 a z podaného odvolania 8. 8. 2007, ktoré podala osobne v podateľni Okresného súdu v banskej Bystrici nie je preukázané, že sa trvalo zdržiavala mimo územia Banskej Bystrice.

V zmysle ust. § 58 ods. 1 O. s. p. súd preto dôvody uvádzané navrhovateľkou nepovažoval za dôvodné a preto uznesenie okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.“

Na základe citovaného ústavný súd konštatoval, že krajský súd odôvodnil napadnuté uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom ho nemožno považovať ani za arbitrárne, a preto podľa jeho názoru z okolností danej veci nemožno vyvodiť záver, že by týmto uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv, ktorého vyslovenia sa sťažovateľka svojou sťažnosťou domáhala. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky aj v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn.

16 Co 308/2007 z 29. novembra 2007, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa dohovoru označeným rozhodnutím centra

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 93/2005 ústavný súd zistil, že rozhodnutím centra sp. zn. 3 N 949/97 z 1. augusta 2007 bol sťažovateľke predbežne priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci a bol jej určený advokát JUDr. B. P., B., na zastupovanie pred súdom v odvolacom konaní v právnej veci náhrady škody a ochrany osobnosti vedenej okresným súdom pod sp. zn. 17 C 93/2005, vrátane spísania odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. júna 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti výslovne neuvádza príčinnú súvislosť medzi porušením práv, ktorého vyslovenia sa svojou sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu domáha, a napadnutým rozhodnutím centra. Z jej obsahu sa ale dá vyvodiť tvrdenie, že zavinením určeného advokáta došlo k zmeškaniu lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 93/2005-239 z 26. júna 2007, pričom konanie centra hodnotí sťažovateľka ako „*neetické a nemorálne*“.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutým rozhodnutím centra nemohlo dôjsť k porušeniu práv, ktorého vyslovenia sa sťažovateľka svojou sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu domáhala. K zásahu do práv sťažovateľky v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci mohlo prípadne dôjsť samotným postupom určeného advokáta v prípade, ak by sa preukázalo, že svojím nesprávnym postupom zavinil zmeškание lehoty na podanie odvolania. Na rozhodnutie o tejto otázke ale ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc. Sťažovateľka sa totiž mohla (môže) domáhať náhrady ujmy spôsobenej nesprávnym postupom advokáta určeného rozhodnutím centra žalobou podanou miestne a vecne príslušnému všeobecnému súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie ňou označených práv rozhodnutím centra sp. zn. 3 N 949/97 z 1. augusta 2007 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa jej žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008